

Urmările iertării

Versete călăuzitoare: Luca 5.18-35

Luca 5.18-35: Și iată niște oameni aducând pe pat un om care era paralizat; și căutau să-l ducă înăuntru și să-l pună înaintea Lui; și, negăsind pe unde să-l ducă înăuntru, prin mulțime, urcându-se pe acoperiș, l-au coborât cu patul printre cărămizi, în mijloc, înaintea lui Isus. Și, văzându-le credința, El a spus: „Omule, iertate-ți sunt păcatele tale!“ Și cărturarii și fariseii au început să gândească, spunând: „Cine este Acesta care vorbește hule? Cine poate să ierte păcatele, decât singur Dumnezeu?“ Dar Isus, cunoscându-le gândurile, răspunzând, le-a zis: „Ce gândiți în inimile voastre? Ce este mai ușor, a spune: «Iertate-ți sunt păcatele tale!» sau a spune: «Ridică-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul Omului are autoritate pe pământ să ierte păcatele“, i-a spus celui paralizat: „Ție îți spun: «Ridică-te și ia-ți patul și du-te acasă!»“ Și îndată, ridicându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, a plecat acasă, glorificându-L pe Dumnezeu. Și toți au fost cuprinși de uimire și Îl glorificau pe Dumnezeu și s-au umplut de teamă, spunând: „Am văzut lucruri neobișnuite astăzi“. Și, după acestea, a ieșit și a văzut pe un vameș cu numele Levi șezând la vamă și i-a spus: „Urmează-Mă!“ Și, lăsând toate, ridicându-se, L-a urmat. Și Levi l-a făcut un ospăț mare în casa lui; și era mulțime mare de vameși și de alții care stăteau cu ei la masă. Și cărturarii lor și fariseii murmurau către ucenicii Săi, spunând: „De ce mâncați și beți cu vameșii și păcătoșii?“ Și Isus, răspunzând, le-a zis: „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi. N-am venit să chem la pocăință pe cei dreapți, ci pe păcătoși“. Și ei l-au zis: „De ce ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac cereri, la fel și ai fariseilor, iar ai Tăi mănâncă și beau?“ Și El le-a zis: „Puteți să-i faceți pe prietenii mirelui să postească în timp ce mirele este cu ei? Dar vor veni zile când și mirele va fi luat de la ei; atunci vor posti în acele zile“.

Introducere

Ce crezi tu, a primit cel paralizat din Luca 5.18-35 ceea ce Domnul i-a spus, când a zis: „Iertate-ți sunt păcatele tale“? Care ar fi răspunsul tău? Ai spune tu: mulțumesc lui Dumnezeu că ceea ce a fost atunci valabil pentru cel paralizat este valabil acum și pentru mine, căci și pentru mine sunt valabile cuvintele „Iertate-ți sunt păcatele tale“? – Dacă poți spune aceasta, atunci mesajul acesta este pentru tine.

Deoarece noi aici (pe pământ) ar trebui să fim spre onoarea lui Dumnezeu, avem nevoie de ceva mai mult decât numai de iertarea păcatelor, ceva, care nu numai ne ține drept și ne protejează de atacurile dușmanului. Ceea ce noi avem nevoie este o putere din afara noastră, care ne ajută în timpul ispitelor să câștigăm terenul înaintea dușmanului și să facem progrese în viața de credință.

Toate păcatele tale sunt iertate

Tu spui: Eu am recunoscut puțin din incapacitatea și slăbiciunea mea. – Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, dacă este așa. Dar eu nu vreau să consider ca fiind de la sine înțeles, că fiecare cititor are siguranța iertării tuturor păcatelor lui. De aceea doresc să te rog să privești la

cuvintele simple ale Domnului din versetul 20: „Iertate-ți sunt păcatele tale!” Promisiunea iertării prin Domnul nostru este foarte personală. Nu numai se predică fiecărui om iertarea în Numele Salvatorului, ci această asigurare personală a iertării este pentru fiecare care crede. Alături de aspectul personal, iertarea este și actuală și desăvârșită, căci aici nu se spune: „păcatele tale de până în momentul acesta”, și nici: „păcatele tale, atâta timp cât îți arăți mulțumirea în umblare”, ci: „păcatele tale”, în totalitate. Judecata dreaptă pentru păcate nu te va mai lovi – totul a fost iertat!

Să ne imaginăm că stăm pe malul unui râu, probabil un pârâu mic, și vedem apa curgând. Vedem numai o parte a râului și numai apa spre care privim în momentul respectiv. Aceasta se „schimbă” mereu, este permanent în mișcare. Să presupunem că stăm într-un avion, care zboară suficient de sus, așa că noi putem vedea clar întreg traseul râului. Vedem cum pârâiașul mic, care curge din izvorul din munte, devine tot mai lat până când în cele din urmă se revarsă în oceanul mare. La fel și noi în viața noastră stăm uneori la acest râu și privim la păcatele noastre, pe care le facem zi de zi, noi vedem numai o parte mică a vieții noastre. Însă Dumnezeu privește dintr-o cu totul altă perspectivă. El vede păcatele noastre de la prima și până la ultima suflare a noastră aici pe pământ ca întreg și spune: „Iertate-ți sunt păcatele tale!” Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că viața creștinului credincios nu are iertarea păcatelor ca țel, ci iertarea păcatelor este mai degrabă punctul de pornire al vieții creștine. În ce lumină stau deci cuvintele „Vă scriu, copiilor, pentru că păcatele vă sunt iertate *pentru Numele Lui*” (1 Ioan 2.12)?

O putere nouă

Pe lângă iertarea păcatelor omul paralizat a făcut încă o experiență mare. Ca om paralizat el se afla într-o stare de mare neputință și a trebuit dus la Isus de patru oameni. Acesta i-a dat nu numai asigurarea iertării, ci și o putere nouă, așa că el putea lua patul, pe care a zăcut, și să-l ducă purtându-l pe umeri. El a primit o putere nouă de acționare și umblare, așa cum nu a avut-o mai înainte. Aceasta a avut nu numai drept urmare că el a lăudat și onorat pe Dumnezeu, ci și că aceia care au văzut și care probabil au înțeles ceva din cele petrecute, erau la fel de uimiți și lăudau pe Dumnezeu. Omul a primit binecuvântarea și Dumnezeu a primit onoarea.

De ce Dumnezeu ți-a iertat păcatele

„Știu foarte bine că am Duhul Sfânt locuind în mine și cu toate acestea mă simt o făptură nenorocită. Dimineața mea începe cu rugămintea ca Dumnezeu să mă ferească de ispite și să mă ajute să-I fiu credincios toată ziua și să depun mărturie pentru El prin cuvânt și prin faptă. Seara trebuie să recunosc din nou că ziua aceasta a fost marcată de eșec.” Îmi amintesc foarte bine de o serie de prelegeri, prin care mulți oameni au venit la credința vie. Într-una din aceste zile cei tocmai veniți la credință – cei mai mulți dintre ei erau tineri – au fost invitați la un creștin să bea ceai. Gândul meu era ca după ce au băut ceai să pun câteva întrebări tinerilor, pentru ca eventual să-i conduc puțin mai departe în gândurile lui Dumnezeu. Mai întâi m-am adresat unui tânăr, care stătea la stânga mea, și l-am întrebat: „Ce gândești tu, de ce

Dumnezeu ți-a iertat păcatele?” Acesta a răspuns: „Gândesc că motivul era ca eu să ajung cândva în cer și acolo să fiu pentru totdeauna fericit.” – Eu am replicat: „Este adevărat că aceasta este inclus în iertare, dar nu consideri tu că în afară de aceasta mai este ceva?” Nici cel care stătea alături de el nu a știut alt răspuns, și am întrebat aproape pe toți la rând, până când în cele din urmă o tânără mi-a răspuns astfel: „Noi trebuie nu numai să ajungem în cer și acolo să fim fericiți, ci trebuie să fim fericiți deja aici pe pământ în viața noastră zilnică.” Acesta era un progres categoric la primul răspuns, însă ea a fost întrucâtva surprinsă, când eu încă nu eram mulțumit. După aceea l-am întrebat pe un tânăr de 17 ani, la care el a răspuns: „Eu cred că Dumnezeu ne-a mântuit, pentru ca noi să fim spre onoarea Lui.”

Un răspuns bun! Dumnezeu ne-a mântuit pentru ca El să fie onorat și preamărit prin noi, și aceasta nu abia în veșnicie, ci acum și aici, în viața noastră pe pământ. În ceea ce-l privește pe paralizatul din Luca 5 sunt de părere că Dumnezeu nu ar fi fost onorat în măsura în care a fost onorat, dacă El ar fi făcut parte paralizatului numai de iertare, l-ar fi lăsat să plece cu această asigurare și acesta ar fi fost dus iarăși acasă de cei patru prieteni ai lui. Însă prin faptul că el și-a luat patul și a mers acasă, Dumnezeu a fost preamărit nespuse de mult. Când Dumnezeu ne iartă păcatele, El face nu numai aceasta, ci în Persoana Duhului Sfânt ne dă o putere nouă și minunată, o putere pentru lucrarea și drumul nostru pe pământ spre onoarea lui Dumnezeu. Acum depinde de noi ca prin harul Său să folosim această putere pusă nouă la dispoziție – o putere care își are originea în Duhul Sfânt care locuiește în noi. Însă Duhul Sfânt locuiește într-un astfel de om întors de curând la Dumnezeu așa cum locuiește în credinciosul cel mai maturizat, care trăiește pe pământ.

Duhul Sfânt vrea să te ia în stăpânire

Da, va spune cineva, știu aceasta, însă mie mi se pare că eu am nevoie de mai mult Duhul Sfânt. – Situația este exact inversă. Nu este așa, că tu ai nevoie de mai mult Duh Sfânt, ci Duhul Sfânt dorește să posede mai mult din tine! Să presupunem că eu doresc să înnoptez câteva nopți în casa unui prieten. El îmi arată camera unde voi dormi, după aceea îmi arată sufrageria și camera de zi și probabil îmi spune: „Simte-te ca acasă.” Prin aceasta vrea să spună că eu trebuie să mă simt ca acasă în partea de casă pe care el mi-a arătat-o. Aceasta nu înseamnă că eu am acces în toate camerele. El îmi arată o anumită parte a casei și așteaptă de la mine ca eu să mă mulțumesc cu aceste încăperi. Cred că unii dintre noi tratează Duhul Sfânt ca pe un oaspete, care trebuie să se limiteze la anumite domenii în viața noastră, cum ar fi domeniul „duminică” sau „străngerile laolaltă” sau domeniul „conversația cu alți creștini”. Însă El vrea ca noi – vorbind simbolic – să-I dăm legătura de chei și prin aceasta El are acces la fiecare cameră și colț al vieții noastre. El dorește nu numai să locuiască în noi, ci să fie mobilul gândirii noastre, al acțiunii și vorbirii noastre. Să știm că prin harul lui Dumnezeu avem pe Duhul Sfânt locuind în noi este una – că El ne-a luat în posesiune este altă chestiune.

Umplut cu Duhul Sfânt

S-a spus foarte corect că pe pământ sunt trei feluri de oameni posedați:

1. Sunt cei posedați de demonii care erau în timpul când Domnul Isus Hristos a fost aici pe pământ și care sunt și astăzi. În țările păgâne sunt numeroși posedați de demoni. Aceia care au citit cartea remarcabilă *Pastor Hsi* își vor aminti cum sunt posedați de demoni oamenii din China. În țări așa de culte se găsește posedarea demonică în legătură cu spiritismul, aceasta este explicația contactelor misterioase evidente cu morții. Puterile demonice sunt chestiuni foarte reale.
2. După aceea este grupa oamenilor stăpâniți de ei înșiși. Aceștia sunt oameni foarte corecți, liniștiți și relaxați, la care vei vedea că ei niciodată nu se lasă molipsiți și antrenați de entuziasm. Eu-l propriu este primul și ultimul lor gând, este vorba numai de interesele proprii, de prestigiul propriu, de experiențele și de lucrările lor, etc. Astfel de oameni nu sunt plăcuți lui Dumnezeu.
3. În sfârșit, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, sunt oameni, bărbați și femei, care au fost apucați de Duhul lui Dumnezeu din pricina lui Hristos, nu pentru ca ei să se simtă sfinți deosebiți, nu ca să se simtă confirmați în gândul că ei fac o experiență deosebit de măreață, ci ca să îndrepte privirea sufletului lor spre Hristos și să umple inima lor cu dragostea Sa.

În Noul Testament găsim mereu că, atunci când oamenii au fost luați în posesiune de Duhul Sfânt, aceasta a făcut ca ei să fie o mărturie pentru Hristos și nu pentru ei înșiși. Citim în Faptele apostolilor 4 despre Petru: „umplut de Duh Sfânt”. El a vorbit despre *Hristos*, prin al cărui Nume mare, singurul care a fost dat sub cer, noi trebuie să fim mântuiți. Găsim pe Ștefan, care umplut de Duhul Sfânt a privit spre cer și a văzut pe *Isus*. Găsim pe Barnaba plin de Duhul Sfânt, care a îndemnat pe ucenici să rămână cu hotărâre de inimă cu *Domnul*. Să ne gândim că dacă avem dorința să progresăm în viața spirituală, din acest motiv Dumnezeu va lăsa Duhul Sfânt să fie activ în noi. În Romani 14.4 găsim versetul încurajator: „Domnul poate să-l facă să stea.” Însă noi avem nevoie de ceva mai mult, decât numai capacitatea de a sta. Noi avem nevoie să fim duși mai departe și păziți.

Chemat să urmezi pe Domnul

Vreau să mai îndrept atenția și spre altceva din Luca 5: chemarea lui Levi de a-L urma pe Domnul. Acest eveniment trebuie probabil să ne arate ce să facem cu noua putere. Noi trebuie s-o folosim ca să-L urmăm pe Domnul Isus, nu conștiința noastră, ci *pe El*. Recunoaștem că aceasta ar putea probabil să ne creeze greutate. Într-un alt pasaj citim că ucenicii, pe când Îl urmau, au ajuns odată în mijlocul unei furtuni puternice. Desigur, în mijlocul furtunii ei au avut parte de bucurie și pază în apropierea Lui. Și ei au ajuns în furtună tocmai de aceea, că ei erau ucenicii Lui. Dacă cineva caută o rețetă pentru un drum simplu și fără probleme, fără încercări și fără greutate, o au aici: Nu Îl urma pe Domnul Isus așa de aproape. Urmează-L ca Petru, într-un alt loc: de departe. Nu te apropia de El. Nu-L urma, dacă Numele Lui este umbrit de dispreț și respingere. Atunci va fi pentru tine foarte simplu – nu spun vei fi „foarte

fericit”. Creștinul cel mai fericit este acela care este cel mai aproape de Domnul Isus, în ciuda tuturor încercărilor. Este de fapt aproape nenormal, dacă un creștin nu trebuie să îndure prigoană. Creștinismul în țara aceasta este o chestiune mixtă; ceea ce este normal pentru un creștin este însă că el va fi prigonit și persecutat. Și cu cât noi prin harul lui Dumnezeu suntem mai mult ucenici ai lui Hristos, cu atât diavolul va desfășura o furtună împotriva noastră, ca să ne încerce și să ne ducă la scufundare, dacă poate. Însă în mijlocul tuturor acestora Domnul este cu noi și ne vine în ajutor. De aceea să nu ne temem în urmarea Lui.

Să fi creștin înseamnă părtășie cu o Persoană

În pasajul nostru mai este un lucru, cu care doresc să mă ocup acum. Mai întâi găsim iertarea și după aceea în versetul 29 masa de sărbătoare. Levi a făcut un ospăț mare, și sper că tu remarci că viața de creștin nu este o chestiune tristă, ci este un ospăț permanent. Este pentru tine un timp al binecuvântării și al bucuriei.

Doresc acum să-ți pun o întrebare: Ce face viața unui creștin să fie un timp de ospăț și de bucurie? Care ar fi răspunsul tău la această întrebare? Vreau să-ți spun ce gândesc eu. Să presupunem că fiica mea cea mică este invitată undeva la masa de seară. Când ea vine acasă, o întreb: „Ai avut un timp frumos?” – „O, da”, spune ea, „au fost bomboane și înghețată și prăjituri gustoase cu ceva dulce pe ele”, și ea îmi povestește despre toate lucrurile care erau pe masă. Dacă întreb pe un om mai în vârstă: „Ai avut un timp frumos?”, el răspunde: „O, da, domnul A și doamna B au fost acolo.” În cazul unei persoane în vârstă anturajul la masă este cel care îi oferă un timp frumos. Pentru aceia, care nu demult timp aparțin familiei lui Dumnezeu, masa cu delicatețele, lucrurile prețioase ale harului, pe care Dumnezeu ni le-a dat din belșug, sunt o savurare minunată. Când însă ei se maturizează spiritual, în timp ce ei savurează și prețuiesc în continuare toate lucrurile bune, pe care ni le-a dat Dumnezeu, vor simți tot mai mult că nu darurile, ci mult mai mult părtășia cu Dătătorul acestei mese constituie sărbătoarea.

John Gilmour, un slujitor al lui Hristos, care probabil ca nimeni altul a fost folosit în nordul Angliei să întâmpine necreștini, avea în mod obișnuit plasa plină cu cărți evanghelistice, cu care mergea pe stradă. Într-o zi a trecut cu cărțile lui printr-un sat mic, când a văzut un irlandez bătrân tipic, care vindea marfă din tablă, deci capace, oale, tigăi și așa mai departe. Când Gilmour l-a văzut, și-a zis: nu ar fi bine să stau de vorbă cu el, el este irlandez și probabil de religie romano-catolică. – Și totuși, s-a gândit el, nu vreau să trec simplu pe lângă el. Astfel i s-a adresat și a zis: „Bună dimineața, cum merg afacerile astăzi?” – „O”, a răspuns bătrânul, „nu mă pot plânge, Sir.” – „Ei bine”, a zis Gilmour, „ce lucru mare este să fi mântuit!” Bătrânul irlandez a replicat: „Știi ceva mai bun decât aceasta.” – „O”, a zis evanghelistul, „ceva mai bun decât să fi mântuit? Vreau să știu care este acest lucru.” Bătrânul și-a scos pălăria și a spus: „Părtășia cu Omul care m-a mântuit, Sir.” Un răspuns minunat. El a cunoscut taina ospățului, părtășia cu Unul care l-a mântuit. Aceasta era ceea ce îi umplea viața cu bucurie.

Să fi creștin înseamnă și cumpătare

În final mai găsim și un alt lucru la sfârșitul capitolului. În versetul 35 Domnul vorbește despre timpul când Mirele va fi luat de la ucenici și că în acele zile ei trebuie să postească. Postul merge împreună cu ospățul. Și ce înseamnă a posti? A posti nu înseamnă numai reținerea de la hrană. Postul este abținere de la lucruri care în ele însele pot fi cu siguranță bune și corecte, pentru a fi cu toată inima pentru Hristos. Este cam așa. Aud creștini tineri spunând: în aceasta sau în aceea nu este nimic rău, nu este nimic rău în a merge acolo sau dincolo sau să citești cartea aceasta, nu este nimic rău în prietenie. Dar ce conține o astfel de vorbire?

Să presupunem că eu sunt invitat la un prieten la cină. Pe drumul spre casă trec pe la un alt prieten. În timpul vizitei mele, femeia din casă îmi aduce o farfurie cu coji de pâine tari și îmi spune: „Vă pot oferi câteva coji de pâine?” – „Mulțumesc, nu”, resping eu. – „O”, spune ea, „nu este nimic rău în ele; nu vă vor face nici un rău.” – La aceasta răspund: „Nu din această cauză le resping. Nu cred că ele îmi vor face rău, și nu presupun că le-ați otrăvit. Fapt este, că eu tocmai am mâncat o mâncare mult mai bună și sunt așa de sătul că realmente nu doresc cojile.”

Deci dacă suntem sături cu mâncarea bună, cu ospățul Domnului Isus Hristos (și să ai părtășie cu El este o chestiune foarte reală și practică), și lumea vine la noi cu farfuria ei cu pâine veche și spune: nu este nimic rău în una sau alta, atunci tu vei spune: Eu nu afirm că aceste lucruri sunt rele. În ele însele ele pot fi deplin de legitime și corecte, fapt este însă cu eu am mâncat în părtășie cu Domnul Isus Hristos și El mi-a dat ceva mai bun și mai gustos decât orice poate să-mi dea lumea. – Atunci vei putea foarte ușor să spui: Nu, mulțumesc. Deci postul se referă la lucrurile lumii acesteia și merge mână în mână cu ospățul cu Domnul Isus Hristos.